

Sygn. akt *XVII AmT 40/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 5 kwietnia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **P. Z.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania P. Z. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 29 marca 2019 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nałożone w punkcie 1, 2 i 3 kary obniża z kwoty 300 zł (trzysta złotych) za każdy rok do kwoty 50 zł (pięćdziesiąt złotych) za każdy rok;
2. oddala odwołanie w pozostałej części;
3. nieuiszczoną opłatę przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;
4. odstępuje od obciążenia powoda P. Z. kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony przeciwnej.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmT 40/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) decyzją z dnia 29 marca 2019 r. o numerze (...) na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz.1954, zwanej dalej „Pt”), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm., zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na P. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: (...) z siedzibą w O. (zwaną dalej „Stroną” lub „Powodem”), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015 oraz 2016 nałożył na P. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: (...) z siedzibą w O. kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych

przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości: 300 PLN,
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości: 300 PLN,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości: 300 PLN.

(decyzja k. 6-11)

Powód P. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił brak prawidłowej analizy zebranego materiału dowodowego, wielokrotne karanie za to samo wykroczenie, nieuwzględnienie jego sytuacji zdrowotnej, przedłużanie postępowania, co spowodowało przyjęciem wyższego przychodu przy obliczaniu kary.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji Prezesa UKE i odstąpienie od wymierzenia kary.

(odwołanie k. 13-14)

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

(odpowiedź na odwołanie k. 64-68)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnienie w zakresie wysokości nałożonej kary.

Powód P. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O. był wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE w latach 2014-2016 pod numerem (...). Powód został wykreślony z tego rejestru w dniu 30 marca 2017 r.).

(fakty niesporne)

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Natomiast, zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjne, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i

telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie, w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy o wruist Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. z 2014, poz. 276, zwane dalej rozporządzeniem), w którym określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Zawiadomieniem z dnia 21 września 2018 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015 oraz 2016.

(zawiadomienie k. 1-3 akt adm.)

Pismem datowanym na 27 marca 2018 r. powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie wskazując m.in. że z powodu braku możliwości przesłania danych, błędów i braku dostępu do systemu SIIS nie udało się zaktualizować danych za 2015, 2016 i 2017 rok, co potwierdza zdaniem powoda pobranie pliku csv z 28 marca 2014 r. Powód stwierdził, że za ten okres wykonał obowiązek sprawozdawczy poprzez przesłanie podpisanych formularzy F00 i F06. Ponadto, powód poinformował, że w marcu 2017 r. wyrejestrował z (...) działalność telekomunikacyjną. Porównał się również na swój stan zdrowia i pobyty w szpitalach, które uniemożliwiły stronie „normalne funkcjonowanie”. Powód wskazał, że po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania zalogował się w systemie SIIS i uzupełnił dane za lata 2014, 2015 i 2016.

(pismo k. 5 akt adm.)

Okolicznością niekwestionowaną jest, że powód nie przedłożył w terminie ustawowym danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, za lata 2014, 2015 i 2016 do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej, służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację wg stanu na dzień 31 grudnia 2014, 2015 i 2016r.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Prezesa UKE, że sam fakt wpisu do (...) powoduje powstanie praw i obowiązków, wynikających w szczególności z Prawa telekomunikacyjnego dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych jak i organów administracji publicznej. W kwestii tej istnieje utrwalone orzecznictwo sądowe np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. Akt VI Aca 1215/11 (opublik. LEX nr 1293071) zgodnie z którym : „Status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego nie zależy od faktycznie wykonywania działalności określonej w definicji zawartej w art. 2 pkt 27 Pt. z 2004 r., ale od wpisu do rejestru lub uzyskania uprawnienia do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej w trybie art 10 ust. 9 Pt. z 2004r.” (...) „Wykreślenie (...) z Rejestru ((...)), w ocenie Sądu Apelacyjnego przesądza natomiast o utracie przez niego przymiotu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.” Powyższe zostało również ugruntowane w orzecznictwie SN np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2014 r., sygn. Akt III SK 35/13 (opublik. LEX nr 1463898) „ (...) przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w rozumieniu Prawa telekomunikacyjnego są tylko przedsiębiorcy, którzy zostali wpisani do (...), ewentualnie którzy legalnie prowadzą działalność bez takiego wpisu na podstawie art. 10 ust. 9 Prawa telekomunikacyjnego.” Obowiązek przekazania danych

wynikający z art. 29 ust. 2 Pt nie jest również uzależniony od osiągnięcia przychodów z działalności telekomunikacyjnej, co wprost wynika z treści przepisu. Obowiązek ten nie jest skorelowany z przychodem przedsiębiorcy, ani zakresem prowadzonej przez niego działalności telekomunikacyjnej.

Obowiązek przekazania danych wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist istnieje również wtedy, gdy informacje mają wartość zero z uwagi na brak infrastruktury u przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Jest to również istotna informacja dla Prezesa UKE umożliwiająca mu realizowanie jego ustawowych obowiązków. Prezes UKE nie może domniemywać, w przypadku nie otrzymania danych od przedsiębiorcy, że oznacza to, że przedsiębiorca nie dysponuje infrastrukturą telekomunikacyjną i nie świadczy usług telekomunikacyjnych. O tym, które dane są adekwatne, przesądza treść rozporządzenia wykonawczego, w szczególności określone w nim formularze. Ponadto, dane powinny być aktualne, zgodne ze stanem faktycznym i kompletne. Jednocześnie wskazać należy, że system SIIS umożliwia wprowadzanie danych zawierających wartość „0” i takie dane wpisywane są przez przedsiębiorców, którzy takiej infrastruktury nie posiadają. Funkcjonalność systemu jest taka, że w przypadku odrzucenia formularza pojawia się informacja o tym, a zatem powód miał możliwość skorygować swoje błędy. Jest też możliwość skorzystania z pomocy technicznej poprzez zakładkę „Kontakt”. Ponadto sposób korzystania z portalu omówiony jest w zawartej w nim instrukcji. Powód nie sprecyzował, na czym miałyby polegać nieprawidłowości w działaniu systemu SIIS. Samo zalogowanie się do systemu nie stanowi wykonania obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy wruist. Obowiązek ten jest dopełniany przez wielu przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Jako przedsiębiorca powód powinien dołożyć należytej staranności i wypełnić formularz w sposób prawidłowy, aby wypełnić ciążące na nim ustawowe obowiązki.

W związku z tym Sąd pominął dowód z zapisu rozmów telefonicznych i maili jako nieistotny dla rozstrzygnięcia.

W dniu 12 grudnia 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1118, zwanej dalej „Ustawą zmieniającą”), którymi ustawodawca dokonał zmiany m.in. art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Z art. 12 ustawy zmieniającej wynika, że do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Ustawy zmieniającej, dotyczących nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, stosuje się przepisy dotychczasowe. Niniejsza sprawa toczyła się już w dacie wejścia w życie nowelizacji.

Nie ulega wątpliwości, że jednym z obowiązków udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą, jest obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

Zgodnie art. 210 ust. 1 Pt karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z ust. 2 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu podmiot jest obowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art.196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

Przewidziany w art. 29 ustawy o wruist obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i przedsiębiorca powinien go sam ustalić i wykonać bez oczekiwania na wezwanie przez organ administracji. Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku powodowało natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Powód jest profesjonalistą i powinien w taki sposób prowadzić swoją działalność, aby realizować obowiązki wynikające z przepisów prawa.

Powód podniósł zarzut niezastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Zgodnie z art. 189f § 1 k.p.a. organ administracji publicznej ma obowiązek odstąpić od nałożenia kary, w sytuacji gdy: 1) naruszenie prawa ma znikomą wagę i jednocześnie strona zaprzestała naruszania prawa; 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub gdy strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Sądu przepisy te nie znajdują zastosowania, ponieważ instytucja odstąpienia od wymierzenia kary uregulowana jest w przepisach szczególnych, czyli w art. 209 ust. 1a Pt. Nawet gdyby jednak przyjąć, że przepisy te mają zastosowanie, to zgodzić należy się z Prezesem UKE, że pomimo przedłożenia wymaganych danych, a tym samym spełnienia przesłanki zaprzestania naruszania prawa waga naruszenia jakiego dopuścił się powód wiąże się z dalekosiężnymi skutkami zarówno dla realizacji obowiązków ustawowych Prezesa UKE jak i dla samego rynku telekomunikacyjnego, nie można zatem uznać, że waga naruszenia jest znikoma co jest jednoznaczne z wykluczeniem możliwości spełnienia przesłanki określonej w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a.

Jeśli natomiast chodzi o przesłanki określone w art. 189f § 1 pkt 2 k.p.a. należy wskazać, zgadzając się z Prezesem UKE, że w niniejszej sprawie nie mogły mieć zastosowania. Po pierwsze dlatego, że Prezes UKE jest jedynym organem administracji uprawnionym do nakładania kar pieniężnych za przekazanie niepełnych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist i związku z tym nie mogła wystąpić sytuacja uprzedniego nałożenia za to samo zachowanie prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej przez inny uprawniony organ administracji. Po drugie naruszenie będące przedmiotem postępowania nie wypełnia znamion wykroczenia, przestępstwa, ani też przestępstwa skarbowego. Oznacza to, że nie mogła wystąpić sytuacja, w której strona zostałaby prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniłaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Sąd nie podzielił zatem zarzutów podniesionych w odwołaniu i odnoszących się do zasadności odstąpienia od wymierzenia kary przez Prezesa UKE i uznał, że zaszyły przesłanki do wymierzenia powodowi kary pieniężnej za naruszenie art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

W myśl art. 209 ust. 1a Pt kara, o której mowa w ust. 1 i 1¹, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Oznacza to, że dopuszczalne jest nałożenie kary pieniężnej w przypadku, w którym doszło do zaprzestania naruszania prawa lub naprawienia wyrządzonej szkody, a ocena pozostawiona jest w tym zakresie Prezesowi UKE i uzależniona jest od tego, czy za nałożeniem kary przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Powód przekazał informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, według stanu na dzień 31 grudnia 2014, 2015 i 2016 r., dopiero w dniu 28 września 2018 r. Zgodzić należało się zatem z pozwany, że czas trwania naruszenia prawa był więc znaczny, co uprawnia Prezesa UKE do nałożenia kary pomimo zaprzestania naruszenia prawa.

Co do zakresu i skutków naruszenia wskazać należy, że nieprzekazanie danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy wruist prowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa UKE wynikających z przepisów prawa w zakresie tworzenia warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym wykluczonym cyfrowo, usług telekomunikacyjnych. Inwentaryzacja przedstawiająca aktualne pokrycie infrastrukturą szerokopasmową jest podstawowym narzędziem zalecanym przez Komisję Europejską oraz stosowanym powszechnie w innych państwach UE jako punkt wyjścia wszelkich interwencji publicznych w sektorze telekomunikacyjnym, w szczególności umożliwiającym zlokalizowanie tzw. obszarów białych, szarych i czarnych. Jak słusznie wskazał pozwany, wypełnienie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020. W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Każdy przypadek nieprzekazania Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wpływa na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju. Z punktu widzenia organu regulacyjnego, jakim jest Prezes UKE, wykonywanie przez podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków informacyjnych o jakich mowa w art. 29 ustawą o wruist ma więc istotne znaczenie. Dlatego tak istotne jest, aby informacje i dokumenty, objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia, były dostarczane organowi regulacyjnemu w sposób kompletny i terminowy. Należy zatem uznać, że zakres naruszenia w niniejszej sprawie był znaczny. Jako okoliczność łagodzącą słusznie uwzględniono to, że ostatecznie w toku postępowania administracyjnego dane te zostały przez powoda przekazane. Nietrafne są zarzuty powoda odnoszące się do błędnego przyjęcia przez Prezesa UKE, że powód nie przekazał wymaganych danych, a w konsekwencji nie zaprzestał naruszenia prawa. Okoliczność przekazania danych w toku postępowania administracyjnego została uwzględniona przez Prezesa UKE jako okoliczność łagodząca.

Ustalając wysokości podstawy wymiaru kary Prezes UKE wziął pod uwagę wysokość przychodów powoda wskazanych w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2018. Strona wykazała, że wielkość jej przychodów za 2018 r. wynosi: (...) złotych. Wskazana kwota została przyjęta jako podstawa wymiaru kary, o której mowa w art. 210 ust. 1 Pt. Maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na powoda zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt wynosi (...) zł. Prawdą jest, że kategorią ustawową istotną z punktu widzenia ustalania podstawy wymiaru kary jest przychód osiągnięty w danym roku kalendarzowy. Nałożona kara niewątpliwie mieści się w ustawowych granicach. Oceniając możliwości finansowe Sąd uwzględnił jednak, że dochód powoda za rok 2018 wyniósł (...) zł, obecnie jest on w trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej, a ponadto w 2017 r. został wykreślony z Rejestru Przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a zatem biorąc pod uwagę to kryterium do oceny aktualnych możliwości finansowych powoda wymierzone kary wydają się być nadmiernie dolegliwe. W ocenie Sądu kara w wysokości po 50 zł za każdy rok niewykonania obowiązku w terminie jest adekwatna do naruszenia stwierdzonego w niniejszym postępowaniu oraz uwzględnia dyrektywy wymiaru kary pieniężnej, określone w art. 210 ust. 2 PT. Sąd miał też na względzie to, że wymierzana kara, aby spełniać swoje funkcje nie może mieć wymiaru symbolicznego.

Sąd przyznał rację Prezesowi UKE, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut Powoda na wielokrotne karanie za ten sam czyn. Powód został ukazany za niewypełnienie obowiązków informacyjnych ciążyących na nim za rok 2014, 2015 i 2016, co stanowi trzy odrębne delikty administracyjne.

Z tych względów Sąd częściowo uwzględnił podniesione zarzuty i na podstawie art. art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 102 kpc uznając, że sytuacja materialna i zdrowotna powoda wykazana dokumentami dołączonymi do oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania (k. 47-53) uzasadnia odstąpienie od obciążania go kosztami sądowymi.

SSO Ewa Malinowska